

VIRGIL MUNTEANU

Help!!!

Eliberat pentru o clipă de tirania absolută a spoveda-
niilor nesfârșite în care se
angajează, fără menajamen-
te, beneficiarii și, mai ales,
beneficiarele abonatului
14.35.88, telefonul sună. Era
pentru mine.

Vocea de la capătul firu-
lui îmi stârni neliniști :

— Ascultă, în virtutea ve-
chii noastre prietenii, în nu-
mele atîtor duioase amintiri
care ne leagă, ajută-mă !
Help !

Eram gata să sar în pri-
mul tren, să-mi vînd colec-
ția de timbre, să dau sînge...

— Ascultă, continuă vocea,
ai studiu ? Superioare ? De
specialitate ? Vreau să spun,
n-ai făcut, cumva, medicina
sau agronomia ? Ai examen
de stat ? Sigur ? Atunci, la
trei fix, vii la Snack-bar
„Trifoișul“, știi unde ?

Dau să întreb dacă e ca-
zul să aduc și diploma, dar
telefonul a amuțit. Pentru
o clipă, fiindcă sună iar :
una dintre beneficiarele a-
bonatului 14.35.88 notează,
meticulos, o rețetă econo-
mică de tartă cu mere.

La trei fix sînt la Snack-
bar „Trifoișul“. La trei și
cinci, sorb din paharul cu
ceva rubiniu și parfumat,
tac și privesc în ochii mari
și speriați ai persoanei de
care mă leagă o veche prie-
tenie și atîtea duioase amin-
tiri...

— Ajută-mă, spune bunul
meu prieten, fă-mă să prip-
cep, dă-mi lumină, nu mă
lăsa ! — și scoate din ser-
vietă o revistă pe care o
deschide, arătîndu-mi un ar-
ticol cît un cearșaf, o cron-
ică.

Ce vrea insul ? A fost la
spectacol, l-am văzut și eu,

unul cu nasul mare, am
fost cu ochii pe el, mi s-a
părut că-i place, se foia
mulțumit, a și bătut din
palme, pe urmă insul serie
chestia asta și nu pricep ni-
mic. Fă bine și tradu-mi.
E de bine ? E de rău ?

Citesc :

— „La ceasul cînd se în-
gîină ziua cu noaptea, am
vizionat...“

— Lasă, pricep eu, l-am
văzut că a văzut. Alege
numai ce-am subliniat cu
roșu. Acolo m-am poticnit.

— „...plecînd de la aser-
țiunea că prospectul reper-
torial e aleatoriu, cu inefa-
bile căderi, dar și cu eflo-
rescențe sigure...“

— Adică ? Ce zice năso-
sul ?

— Zice că aveți un reper-
toriu făcut cam la întim-
plare, cu părți și bune și
rele.

— Aha. Incepe dur. Mai
departe.

— „...În perfectă congru-
ență cu principiile motivate
ferm, la un nivel irefutabil,
de către director...“

— Așa. Ce mai vrea ?

— Adică, de acord cu ce
spui tu, cu atîta putere de
convingere, despre teatrul
vostru.

— Bun. A citit progra-
mul. Zi-i !

— „Scrierea, cu alura ei
factice, cu părți esoterice,
chiar obnubilate, supuse pe-
remptiunii...“

— ?

— Vrea să spună că pie-
sa pare artificială, cu părți
greu de înțeles, care-și pierd
valoarea în timp...

— Dă tare !

— „...are, totuși, darul
persuasiunii, cu acrușul ei
frust, fără nimic pernicios,

ba chiar emanînd cu muni-
ficanță ideii-forță îmbrăcate
în hlamida metonimiei.

— Chiar că nu pricep.

— E convingătoare, în
simplitatea ei, nu dăunează
cu nimic, ba chiar împrăstie
cu dămie ideii, într-o bo-
găție de metafore.

— O cam scaldă.

— „Regizorul, cu propen-
siunea lui spre stilul parcim-
onios, a decantat ideile-
vector, arătînd deferență
față de scriere și izbutînd
— mirabile visu ! — o re-
prezentatie de referință...“

— Tradu-mi !

— Regizorul, care înclină
spre un stil economicos, a
limpezit ideile principale,
respectînd textul și ce-l
bucură pe năsos, a făcut un
spectacol de care se va tot
pomeni...

— „...dar — chi lo sa ? —
poate că regizorul a exa-
cerbat unele demersuri, din
dorința de a fi irefutabil,
tocmai în ce are piesa mai
elegiac...“

— Acum, ce face, o-ntoar-
ce ?

— O cam întoarce, ce-î
drept.

— E clar. Explică-mi și
mic, i-a plăcut, nu i-a plăcut ?

— Cui, proboscidianului ?

— ? ! ?

— Năsosului. Nu știu.
Nici el nu știe.

— Atunci, de ce scrie
așa ?

— Fiindcă e un „doctus
cum libro“.

— Un, ce ?

— Un prost plus trei dic-
ționare.

— Aha. M-am liniștit.
Mai luăm un rînd ? Ospă-
tar ! Help !